

KÓD MÝTINA

Faraonovo tajemství

Nadupané
LitRPG

VOJTĚCH ARTEMIAN HLAVENKA

FRAGMENT

Kód Mýtina

Faraonovo tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vojtěch Artemian Hlavenka
Kód Mýtina – Faraonovo tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KÓD MÝTINA

Faraonovo tajemství

VOJTĚCH ARTEMIAN HLAVENKA

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete?

Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.

On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Všem čtenářům, kteří si přečetli první díl, a tím umožnili vydání druhého.

Děkuji, bez vás by to nešlo.

Shrnutí předchozího děje

Kód Mýtina - Zpátky ve Hře

Michael, bývalý elitní hráč a vůdce nejslavnější gildy Mýtiny, žijoucí hry, která ve sledovanosti pokořila i fotbal, před dvěma lety po boku nejbližších přátel navštívil zakázanou lokaci, a ta všechny kromě něj stála duševní zdraví. Od té doby se nedokáže vrátit. Mýtina však otevírá unikátní podzemí, slibující prvnímu, kdo ho pokoří, libovolné přání.

Ačkoli se Michael zpočátku brání, nakonec překonává strach a odjíždí do Mýtiny v naději, že po zisku přání přátele zachrání. Zjistí však, že dostal postavu první úrovně, ačkoli to nemělo být možné.

Po vnitřním dilematu se rozhodne zůstat, získat základní úroveň a navštívit lokaci s Faraonem, strážcem přání. Díky mnohaletým zkušenostem plánuje zjistit, jestli najde způsob jeho porážky dřív, než si vybere strategii svého levelování. Na Mýtině potkává prvního přítele, Tuláka Antona, a získává hraničářského mazlíčka, bludičku Lumii.

Michael se snaží zjistit, co se stalo s jeho dřívější gildou Osvícených, jak fungují podivní netvoři, jimž se říká *Anubisové*, a co stojí za přepsáním jeho postavy a událostmi před dvěma lety.

Setkává se s barbarkou Asunou, v níž vidí potenciál, přestože se jí většinově mužská společnost za výběr povolání vysmívá.

V mezičase kontaktuje Kristýnu, jedinou přeživší ze staré guildy. Během konverzace si spojuje události bezprostředně po odchodu z Mýtiny, kdy mu vyhrožovala frakce adminů, nazvaná **Krypta**. Totéž postihlo i Osvícené a podle Kristýniných zdrojů stojí i za vytvořením podzemí. Jelikož jde o stejné podzemí, kde Michael s Kristýnou přišli o přátele, situace se vyostřuje.

Michael proniká do podvodního bunkru Krypty, kde nachází dokumenty o tajné operaci s cílem zlikvidovat takzvané „Ne(v)hodné“, hráče nad stou úrovní, otevírající nová území hry, dosud neobsazená počítačovým systémem Helper.

Potká barda Mikuláše, který se ho pokusí zachránit před nájemným zabijákem Yenghonem, ale ani společně na Yenghonovu sílu nestačí a oba umírají.

Michael, Anton, Asuna a Mikuláš prchají před Yenghonem a souběžně levelují. Upevňují vztahy a zjišťují, že tvoří funkční tým. Michael bojuje s touhou prozradit jim svou identitu i účel návratu. Obává se, že i když zázračně uspějí a získají přání, bude je muset zradit a nechat si ho pro sebe. Všichni však pod jeho vedením sílí a on si obavy nechává nakonec pro sebe.

Hráči dostanou informaci o zahájení nové fáze útoku na Faraona. Velké guildy se brzy přesunou k Pyramidě, jak se podzemí jmenuje, a otestují její obranu. Draze vykoupené „prázdniny“ končí, protože si Michael nemůže dovolit čekat.

Závěrečná část se odehrává v Pyramidě. Michael s Antonem nutí Asunu s Mikulášem, aby hlídali venku, jelikož je odmítají ohrožovat za hranicí herního kódu. Michael před dvěma lety do Pyramidy vstoupil, proto s Antonem využívají stejný pracovní vchod, kterým se plížili s tehdejší partou... zpět do vosího hnízda. Michael si vybavuje staré události a ty se mu prolínají s realitou.

Odhalují sarkofágy s neaktivními Anubisy i velké jezero, dělící první část podzemí od Pyramidy. Na jeho břehu nachází mršinu Anubise, obklopenou pijavicemi. Po využití předpokládané slabiny Anubisů, chladu, se Michael s Antonem k mršině dostávají a extrahuje z ní *neznámou* látku. Předmět je zabalený v chybovém kódu, ostatně jako řada věcí, které Michael kvůli své druhé postavě vídá.

Zisk předmětu ale mění atmosféru. Jeden ze sarkofágů v předešlé hale se otevírá a Michael s Antonem bojují o život.

Téměř uspějí, ale do haly vstupuje Asuna, aby je varovala před událostmi před Pyramidou, čímž na sebe omylem upozorní netvora. Anton se v následném střetu obětuje a Michael s Asunou prchají do úkrytu nedaleko Pyramidy. Michaela sžírá vina, protože stejně ho Jiří přinutil prchnout i před dvěma lety... a opět za sebou nechal blízké přátele.

Nemá čas se užírat, jelikož úkryt kvůli herním mechanikám Lumie nachází i Yenghon. Ten Michaela jmenuje jako Všemocného, jeho bývalou postavu i vůdce největší gildy Mýtiny... informaci, kterou Michael až dosud tajil.

Následně rukou Yenghona umírá...

Kapitola 15 - S Kryptou

Stav měšce: není čas na tu mizérii ani myslet.

Asuna s lapáním po dechu dopadla na všechny čtyři. Smrt nás pustila do světa za oponou, mimo ohrožení, přesto poražené a zmlácené.

Sklonil jsem se k ní a nabídl jí pomoc. „Musíme do Kobky.“

Odstrčila mi ruku a zvedla se sama. Zatímco kulhala po označené cestičce, masírovala si hrdlo.

„Jedeme Na Pařez, tam nás nedostane.“ Zastavili jsme se vedle výtahu. S cinknutím se otevřel a připomínal, že dokud nezapneme nahrávání další Esence léta, můžeme se potýkat s důsledky otravy místního prostředí. Pokusil jsem se nastoupit, ale Asuna mě zastavila.

„Jedeš až dalším,“ zachraptěla, přestože Yenghon poškodil pouze herní hlasivky. Autosugestivní bolesti však patřily do hry a lidé se vážali na vizuál poškozených obleků, místo aby pochopili, že reálná těla zůstávají bez poskvrny. Za pár minut si mozek uvědomí, že originální schránce nic není, zapne se i nová Esence léta a...

Teprve pak mi došlo, co řekla. Zamračil jsem se. „Jedeme spolu. Musíme zmizet, protože jestli mu dáme dost času, kontaktuje špiony a ti nás uvidí vylézat.“

„Teď nikam nejedeš,“ zopakovala s očima sklopenýma k zataženým pěstem.

„Ale proč?“ Snažil jsem se proklouznout do výtahu. „Neblbni...“ Odstrčila mě s takovou silou, až jsem upadl do písku.

Zdá se, že jste v ohrožení. Přejete si přivolat Helpera? (ANO/NE)

POZOR! Pokud bude útok na vaše reálné tělo pokračovat, porušíme protokol a záchrannou jednotku vyšleme i bez vašeho povolení.

Odmávl jsem příkaz, ale než jsem se Asuny zeptal, procedila otázkou, které jsem se bál. „Jak s tebou souvisí Všemocný?“

Tehdy zvedla pohled. Vybavila se mi chvilka, kdy jsem se ji s Antonem snažil dostat po neviditelných schodech na skalní plošinu. Nezapnula Zuřivost, nepomohla si levitujícími vlasy ani nekřičela. Propalovala mě intenzitou své osobnosti a já konečně chápal, proč mě tlak spojení nutí ustoupit. Ať už vědomě, nebo nevědomě do něj promítala masku tvrďačky, spojenou s bolestí nitra. Vysílala proti mně bezmocnou výčitku.

Nemohl jsem lhát. „Já jsem Všemocný.“

Nehledě na vypjatost okamžiku si zakryla dlaní ústa. V obličeji měla ohromení, nábožná úcta i výraz fanynek toužících po podpisu. Dřepěl před ní původní leader nejlépe hodnocené guildy na Mýtině.

„To kvůli tomu po nás jde Yenghon?“ dostala ze sebe s trpkým přemáháním.

„Ano, z nějakýho důvodu mám novou postavu a Bělopes mě vyšachoval z vedení a snaží se mě zabít skrz najatýho zabijáka.“

„Takže proto jsi nás přijal a nahnal do lovu na Faraona?“ zablesklo se jí v očích. „To proto... Anton...“

„Jo, ale...“

„Musím domů.“ Otočila se na patě a zmizela ve výtahu. Rozhodl jsem se nerozvíjet konverzaci.

„Leť s ní,“ věnoval jsem Lumii trpký úsměv. „Bude tě potřebovat, já nejsem ten, kdo ji teď může podržet.“

Bludička mi prolétla hlavou, v oblouku se zvedla a přistála mi u nohou.

„Já to zvládnou, ty moje šestinko,“ mrkl jsem na ni. „Doprovod ji, až kam tě pustí systém, pak se vrať.“

Znachověla, protlačila se mezírkou v šachtě a zmizela.

A já... já se v prachu mrtvého světa, na růžovém chodníčku, co mi neustále opakoval, že když nevlezu do toho podělaného výtahu, riskuju trvalé poškození mozku, rozesmál. S nohama před sebou tak, jak mě Asuna odstrčila, jsem se lámal v pase a z očí mi tryskaly slzy. Ale tenhle smích se mi nelíbil. To ani trochu.

Musel jsem vypadat jako blbec. Komický hraničář mezi dvěma světy, popírající vlastní příkazy o spěchu Na Pařez. Chtěl jsem vyrazit, jenže mě přemohla nutnost lhát nejbližším. Antonovi, Asuně i Mikulášovi. Třem náhodným osobám, co se vlivem obtížného úkolu prodraly do mé izolované pevnosti. Smečka, kterou jsem si zakázal. Kterou jsem potřeboval.

Přišla vám nová ADMINSKÁ zpráva. Pokud ji neotevřete, bude automaticky zobrazena za 10...

Zamračeně jsem sledoval odpočet. Naskakující číslovky otevíraly otázku, kterou si pokládalo jen několik hráčů za celou existenci hry.

Co mi chtějí?

Za Všemocného mi psali ohledně prvního filmu, avšak tehdy použili obyčejnou metodu bez capslockového označení pošty ultimátní důležitosti. Ať už chtěli cokoli, odmítali riskovat odložení.

Nepřemohl jsem se k otevření, což vyústilo v pronikavý pískot v uších, shození panelu pro čtení schopností a zobrazení přes celé zorné pole.

Dobrý den, pane Hesláku,

zvu vás na setkání, zapříčiněné vaší žádostí ohledně herních mechanik. Budu vaši postavu očekávat v Kořenokóji č.7 pozítří ve 12:00. Zajistěte si prosím volný čas, neboť v případě neúčasti může být incident odložen až k příštímu možnému termínu, a tedy prozatím neřešen.

Posílám vám menší finanční obnos, který vám umožní najmout nejrychlejší prostředky pro případ, že byste se nacházel mimo dosah vesnice.

S přáním dobrého zdraví,

Šamanka

Mžoural jsem na text, zmatený natlakovanými emocemi, které mi bránily přepnout do analytického módu. Po paměti jsem sáhl k Lumii, jenže bludička nevyplňovala prázdnotu mého boku. Třetina mých aktivní Esencí utěšovala Asunu a já toužil po jejím dotyku. Po chlácholivé přítomnosti nemluvného a věrného společníka. Bylo to jako ztratit sám sebe... a k tomu ještě Antona.

Vrazil jsem si facku, promnul si oči, vyskočil na nohy a párkrát si poposkočil. Se zakloněnou hlavou jsem nasával energii slunce. Uzavíral jsem kapitolu fňukání, abych naskočil do rytmu nových okolností, zpět jako Heslák, co chtěl porazit Faraona.

Musel jsem si to připomenout, protože zlomený to nedokážu. Zvlášť protože se na písku rozpláclí lidé těžko pohybují, což je něco, co budu potřebovat. Hýbat se. Jakoby... jo?

Fajn.

Konec hysterického pláče odkopnuté roztleskávačky těsně před vystoupením na maturitním večírku.

Sjel jsem do Kobky, usadil se v masážním křesle, objednal si kávu a naordinoval si cestu do hlavního města.

Fajn, tak co tu máme?

Žádný incident kolem mechanik jsem neposílal, což znamená, že jedna ze dvou známých postav Krypty nechtěla, aby Helpe-

rův autobot zapsal do záznamů pravý účel jednání. Takže ofiko setkání s nepřitelem.

Dobře. Rozhodla ses být tajná, Šamanko, tak se pojďme podívat, jaká další vodítka nám necháváš. Nepochybuju, že jsi prvotřídní špicl, ale já znal Aydina s Jiřím, takže o splétání intrik něco vím. Kdyby to k něčemu bylo, dramaticky bych si prokřupal krk. Bohužel mi to nikdy nešlo, takže... jsem se vrhl do analýzy.

Chtěla mě v Kořenokóji, tedy v prostoru mezi realitou a virtualitou, na okraji Mýtiny, kde jste se s adminy setkávali jako postavy i hráči v závislosti na tom, odkud jste doráželi. Ideální způsob, jak jednat zároveň s leadery guild i obchodními partnery a značkami národních subjektů. Guildaři si ponechávali herní propriety, čímž získávali sebevědomí a anonymitu před zkušenými jednatelem prominentních společností.

Proč tam? Když minule toužili po soukromí, navštívili mě doma, s jednotkou ozbrojených bodyguardů.

Znovu jsem pročetl zprávu a narazil na klauzuli o penězích na cestu. „Pro případ, že byste se nacházel.“ Pro případ? Dílky mentálních puzzlí zapadly a já se rozhodl nálezu věnovat pozornost.

Co když nevěděli, kde se nacházím? Co když chyba v postavě vložila do skriptu kličku, uzlík, co mě v jejich programech neregistroval? Smazali mi paladina ve hře, která v samotných základech propojovala jeden mozek s jednou sadou Esencí léta. Jedno DNA s jedním DDNA. Jedna ku jedné, nikdy jinak. Stal jsem se prvním člověkem, co pravidlo porušil, a oni s tím neměli zkušenosti. Profesionální programování a hackování je jedna věc, ale hrátky s lidskou genetikou druhá.

Proto mě nekontaktovali dřív? Registrovali mě jako Všemocného, včetně lokátoru postavy? Neaktivního lokátoru?

Proto na mě nasadili Yenghona? Když to nešlo programově, rozhodli se mě zbavit mechanicky? Znal mou identitu, a přestože ho podle Mikuláše najali Osvícení, mohlo jít o zástěrku pro ofiko záznamy Helpera.

Klubko zacuchaných úkolů si vzala do tlapek rozverná kočka. Můj mozek procházel po vláknech a získával novou perspektivu.

Co když byl Yenghon ve skutečnosti Vezír, tajný agent Krypty? Věděl, že ho nenahlásím za zabití nižších levelů, a i kdybych to udělal, nic by to nezměnilo, protože pracoval pro adminy. Choval se zkušeně, věděl, kde mě najde pod líhni jepic i jak mě dostane, aniž by se mě dotkl.

Přitažené za vlasy? Nevím. Proč by s sebou v takovém případě tahal ty dva hráče? Jako krytí?

Vezír, Šamanka, Don.

Dala mi na srozuměnou, že pokud se nedostavím, ponesu si důsledky sám. Vzpomněl jsem si na Artura i matku. Možná mě nenavštívili doma, protože netušili, kdy se vrátím, což ovšem neznamenal, že to nemůžou udělat i jim.

Navíc mi v úkolníčku svítila všechna tři jejich jména.

Kobka ohlásila příjezd do lokace a já v kapse sevřel neidentifikovatelnou baňku.

Sejdeme se. Pokecáme. Baňku ze mě ale nedostanou, a pokud se máme setkat kvůli ní, je to další důvod, abych zjistil, k čemu slouží.

Čekaly mě přípravy a program na následující dva dny se zaplnil.

Usídlil jsem se v aukční buňce. Po prolisťování surovin pro část Lektvaru stínového překvapení jsem si překvapivě zjištění třikrát přepočítal na kulatém stolku místnůstky pro jednoho.

Tou dobou už Lumie zabíjela čas prosvěcováním náhodných předmětů, kupříkladu mého účetního záznamu. Posunul jsem se stranou a poklepal do dřeva, v němž sídlila. „Věřila bys tomu, že ty magický byliny ani bronzový prášek nikdo nekupuje? Nejdražší na celý srandě jsou malý Stínový Esence, ale i tak toho vyrobíme stovku.“

Vletěla mi do židle, asi si radši povídala s mýma nohama než s pusou plnou ekonomických blábolů.

Koupili jste 100 trsů Ervekeldských bylinek (3 dřevěné za trs)

Koupili jste 200 hrudek bronzového prášku (1 dřevěný za hrudku)

Koupili jste 100 malých Stínových Esencí (1,2 svítivého za kus)

Svou objednávku si vyzvedněte na přepážce 45 Aukční síně přesně v 16:15 (za 61 minut)

Čekání jsem strávil procházením obchodního řetězce a hledáním možností, jak levně nakoupit a draze prodat. Ve světě herního průmyslu se však podobného řemeslu věnovaly stovky kupců, takže bez desítek hodin v aukci jsem neměl šanci trhlíny objevit. Na Mýtinu odcházeli profi burzovní makléři, schopní analyzovat obchody napříč herními oblastmi. Věděli, která vesnice vykoupí hrudku bláta o dva dřevěné výš, čímž zatěžovali karavanseráje množstvím drobnějších i větších zakázek na převoz toho či onoho materiálu.

„Zlatý začátky,“ povzdechl jsem si, ale to už mi dotikala čekačka a já sprintoval pro Esence a zpět.

Zpocený jsem obsadil alchymistický stolek ve společné místnosti nejbližší k mé buňce. Nasadil jsem si erární masku, rukavice i antikyselinovou zástěru.

Zástěra adepta Alchymie. + 80 % ochrany před účinkem laboratorních kyselin a ohňů. U nás se může stát doktorem kdokoli.

Nastal rozhodující okamžik velkovýroby u firmy Heslák a dcera. Lumie k překvapení okolních hráčů nahradila roli stolní lampy,

já odsunul myšlenky na Yenghonovy špiony a naplno se ponořil do jednotvárné práce.

Věda zvýšena na 11 – za tu skvrnu na zemi si to i zasloužíte.

Věda zvýšena na 12 – i rozbité baňky se počítají... teda... vám.

První pokusy končily fiaskem. Padesátá úroveň odmítala kooperovat s nízkou dovedností a my přišli o osm lektvarů.

„Od doby, co zavedli Esence i do totemů, je s nima kříž,“ zasmál se od vedlejšího stolku desítkový kněz, oblečený do mundúru z lávových šupin. Jasný profil, co se rozhodl místo levelů věnovat jinému řemeslu. „Možná by to chtělo si vědu zvýšit nejdřív nějakým jednoduchým způsobem.“

„No, na to nemám úplně čas,“ povzdechl jsem si a poklepal na skleněnou soupravu. „Snažím se prorazit jako amatérský kulinář.“

Zasmál se. Břichatý muž pokročilého věku s bystrými veselými očima a ustupujícími kouty. „A co z toho bude?“

Vsadil jsem na humor. „Neskládal jste Hippokratovu přísahu o nekoukání do přelomových vynálezů?“

„Denckýho kancionál se to jmenuje a ne, neskládal,“ pokrčil rameny. „Nesnáším tyhle nafintěný rádoby umělce, co mají pocit, že jim každej sebere jejich upižlanej objev.“

„Ona fakt taková přísaha existuje?“

„No jo, myslel sis, že jenom doktoři mají své zásady?“

„Vlastně... jo.“ Mávl jsem zmateně rukama, pak mu ukázal svůj recept. „Našel jsem to v jednom dungeonu. Myslím, že by z toho mohla vzejít zábavná loterie pro hráče.“

Chvilku předpis studoval. S profesním zájmem po něm přejížděl lupou, hrabal se v osobní komodě a kontroloval vlastní recepty. Nakonec do lejstra praštil. „No to nevypadá zrovna zle, ale než vyrobíš první, rozbiješ se svojí Vědou tak padesát surovin.“

„Aha,“ zamumlal jsem s pocitem selhání.

„Jak se jmenuješ, mladej?“ oprášil si alchymista zástěru a stáhl rukavice z dračí kůže.

„Heslák.“

Kývl na mě. „Pojď, nechám tě u sebe vyrobit pár věcí, který tě zaručeně vystřelej na pětaticítku Vědy. Ta by ti mohla stačit.“

Neubráníl jsem se odtazitému tónu. „Budete chtít oplátkou kopii receptu?“

Zasmál se. „Ani náhodou. Mám svejch vlastních projektů až nad hlavu, proč bych rozjížděl další, zvlášť když už někomu patří?“

„Tak proč...“

„Nemůžou dva alchymisti sdílet lásku k řemeslu?“ Přitáhl mě před svou soupřavu a poplácal po ramenou. „Je to krásnej obor, kterej mají lidi tendenci využívat jenom k vlastnímu prospěchu ze hry. Kupujou a vyráběj tisíckrát kopírovaný lektvary životů, energie a ochrany, jak kdyby to bylo to jediný, co na světě existuje. Nenechám si ujít příležitost pomoci někomu, kdo chce namíchat něco novýho, svěžího a neotřelýho.“

„Tak... děkuju... ehm...“

„Zášleh, jméno můj.“

Nezmohl jsem se na slovo, a tak jsem pod Zášlehovým drobnohledem vystoupal na potřebnou úroveň Vědy, než mě propustil k projektu stínových překvapení.

Vyrobil jste Část malého lektvaru stínového překvapení (92x). Z toho 34x ohnivé části, 18x bleskové části, 10x vodní části, 5x svítivé, stínové, dřevní a větrné části, 3x zemní, lávové, ledové, přízračné a mystické části, 1x duhové, mosazné a křišťálové části.

Přejete si některé části spojit k vytvoření náhodného lektvaru?

Lákala mě vidina neznámého, loterie výsledků i šance na vzácné lektvary, což umocnilo mé přesvědčení, že části vyvolají

u hráčů zájem. Naházel jsem je na aukci, s vyvolávací cenou na jednom dřevěném za kus.

Zbývalo čekat.

„Kdys naposled jedl, mladej?“ praštil mě Zášleh po zádech a mé břicho v odpovědi zakručelo reálnou potřebou oběda. Nebo večeře?

„Už to chvíli bude,“ přiznal jsem při pohledu na hladové postihy, které mi před hodinou naskočily.

„Znám tu fajn lokál pro pohodový lidi, zvu tě,“ řekl a nahradil zástěru luxusním kabátcem z epických látek.

„U Čudlíka?“ Sledoval jsem jemný chitin, táhnoucí se po smaragdovém nákrčníku. Rozhodl jsem se nepočítat, kolik stály knoflíky ze slunečných rohatců, protože jsem tušil, jak těžko se ty potvory zabíjejí.

„Ne,“ zasmál se Zášleh. „Ale tam se taky občas rád ukážu. Tohle se jmenuje Destilárna.“

„Jako nálevna, ale v duchu alchymie?“

„Tebe museli vzdělávat bohové všech kontinentů, mladej.“ Postrkoval mě ke dveřím a já se podvolil jeho pobízení.

Brouzdali jsme městem a on mi vyprávěl o rodině i přátelích, se kterými vstoupili do hry, přestože s žádnou jinou neměli zkušenosti.

„Cinkače nadchlo, kolik by tu se svojí kovařinou mohl dělat novinek,“ mával Zášleh rukama, zatímco jsme procházeli Artefírou, náměstím, přeplněným zapadlými obchody s netradičními cennostmi ideálními pro vetešníky nebo sběratele podivností. Alchymista nás vedl čtvercovým podloubím, protože centrální plochu zabírala aukční a předváděcí plocha, nyní uzavřená kvůli soukromé akci. „Ono totiž člověka v reálu brzo přestane bavit dělat pořád fantasácký meče na míru, pořád ze stejný oceli, pořád pro stejnej typ lidí. Ale tady.“ Rozmáchle obsáhl celý prostor.

„Tady se dostaneš k tolika různým magickej i nemagickej kóvům, že z toho jednomu přechází hlava.“

„Co jste dělal vy?“ šklebil jsem se před kyselým odérem jednoho z obchodů. Míchal se s plejádou vůní, aktivujících nejenom kompletní čichovou paměť, ale také všechny chuťové receptory. Jako dýchat místo vzduchu desetkrát rozmanitější indickou kuchyni. „Myslím v realitě?“

„Středoškolskej učitel chemie,“ zachechtal se.

Zpoza sloupu se vyloupl hejsek s dlouhým kabátem. Vybílil ho na nás jako nelegální prodejce hodinek. „Přáli by si pánové artefakty za rozumnou cenu?“

Zášleh zvědavě zastavil.

„Máme tu prsteny neviditelnosti nebo detekce ohně,“ pokusil se nám človíček s ulízanými vlasy zatarasit cestu. „Nikdo jiné takové nevlastní.“

„To by se mi hodilo.“ Zášleh vytáhl peněženku, ale já ho zastavil.

Přimáchl jsem podvodníka ke sloupu. Hekl, ale nevzpouzel se. „Nejdřív nám ukaž statistiky.“

„Ale pánové, copak...“

„Ty... staty,“ zavrčel jsem, podpořený červenající Lumií.

Prsten jasné ohňové detekce. Rozzáří se, jakmile nalezne ohnivý živel v okolí. Rádus: 0 metrů

„Takže aby fungoval, musím ho i s celou rukou strčit přímo do krbu, co?“ zatřásl jsem s ním, protože jsem zažil spoustu nováčků, co u podobných hejhuľ ztratili jmění, přesvědčení o bezúhonnosti herních NPC. „Dej si odchod.“

„Pánové jsou znalci,“ blekotal mužiček, než sáhl do skryté kapsy. „Mám tu něco přesně pro někoho, jako jste vy. Co byste řekli na náhrdelníky znovuzrození? Co?“

„Staty.“

„Ale no tak, přece nebude tak nedůvěřiví. Jsem jen prostý...“

„Měj se.“

„Ale no tak, no tak, podívejte se sami.“

Náhrdelník vzkříšení „možná“. Po smrti postavy existuje 10% šance, že za cenu další Esence léta bude třetí napojena přímo na místě a vygeneruje 10% životů. Esencí se platí vždy, i při neúspěchu.

„Takže technicky vzato přijdu stoprocentně o Esenci kvůli smrti, a pak o další kvůli tomu efektu, ale mám jen nepatrnou šanci, že to vůbec něco udělá. Ale i když to něco udělá, jenom mě to oživí v místě, kde jsem zemřel, takže bude velká šance, že umřu i podruhé? To mi tu říkáš?“

„No tak ještě tu mám ty prsteny neviditelnosti.“

„Co když s nima zatočíš, tak se zneviditelní? Ale bez nositele?“

„Co takový vrhací kámen ukrutné bolesti?“

„Myslíš ten, který vždycky a za každých okolností spadne na tvou vlastní špičku nohy?“

„Nebo...“

Odstrčil jsem ho. „Běž už.“

„Jsi znalec,“ zamručel Zášleh, když jsme opustili Artefíru. Pozoroval mě s novým zájmem, jako bych pod tunikou schovával většího chlapa. No, kamaráde, jen kdybys věděl, jak tam teď trouchnivím.

Aaaaa, mentální facka za fňukání.

„Mám kámoše, co ho dostali.“ Nasadil jsem znechucený výraz a použil příběh jednoho z dávno naverbovaných nováčků.

Zášleh mi sedl. Při večerním zkoušení endemitských drinků, jak jim majitel destilárny říkal, jsme probrali záživná i nudná témata ze školství, sportu, hry i alchymie. Okoštovali jsme na tučet různobarevných elixírů a jedním regulérně opili Lumii, protože

obsahoval substanci, vhodnou pro éterickou konzumaci nehmotných postav.

Vznášela se hlavou dolů, problikávala do čtyřbarevných kombinací a další paletu proškvtávala.

„Pokud budeš zvracet,“ vyplázl jsem na ni jazyk, když mi střídavě vytvářela svatozář i blikající nákrčník, „tak nepočítej s tím, že ti budu přidržovat modrou barvu.“

„Já jo,“ přisunul k ní Zášleh další poloprůhlednou skleničku. „Klidně na mě vyvrhni i červenou, odvedu tě domů nebo ti zavolám kobytku.“

Lumie mu vděčně proletěla hrudníkem, pak nevybrala zatáčku a vzala to skrz stěnu nálevny ven. Vrátila se oknem, rozostřená, jak kdyby se teprve naučila luminescentnit. Vložil jsem hlavu do dlaní. „Ještě včera byla takový cosi, co se mi vešlo do dlaně, a teď je z ní dospělá holka.“

„Není tohle Dášenska?“ podrbl se Zášleh v krátké bradce, co délkou kontrastovala s ustupujícími kouty. „To jsme měli jako povinnou četbu na škole.“

Jo, bodlo mi upustit páru s náhodným chlápkem, co shodou okolností exceloval v profesi, potřebné pro rozlousknutí neznámé flaštičky. Někde v polovině večera jsem ji žmoulal v kapse, připravený ji hodit na stůl s prosbou o pomoc. Osud nás svolal, náhoda zapracovala a on přišel v době nejvyšší nouze. Nebo jak se to říká.

Akorát že takovýhle druh osudu existuje jenom v knížce a já nejsem žádný druhý díl budoucí osmidílné série. Ne. V realitě lidi nepřichází přesně ve chvíli, kdy se hrdina dostane do průseru a potřebuje nakopnout po zpackaném plot twistu. A i v knihách jde o moment, kdy poznáte, že je autor v koncích, protože nedokáže rozvinout dějovou linku jinak než skrz nepravděpodobné

setkání dvou postav, co se náhodou potřebují k rozluštění záhady.

Jasně, Zášleh působil jako prototyp kladného pomocníka. Mozek nad ním udržoval tři neonové šipky s nápisem „zeptej se ho“, ale já si uvědomil, že jde o vykonstruovanou touhu dostat se svým problémům na kloub. Protože Asuna i Anton takoví kladasi byli, no ne? Jeho mi osud hodil do cesty hned na začátku a na ni jsem narazil na turnaji.

No... jenže kdo si to myslí, je ňouma.

Život není dlážděný jedinými pravými láskami ani životními přáteli, které poznáte na první pohled. Ne, všechno je o budování důvěry a společných zážitcích. O blátě, kterým prolezete, a li-dech, kterými se kvůli takovému blátu stanete. S Asunou ani Antonem nás nespojovalo zamilování, ale zatracená mizérie, prach a špína.

A stejně jako si můžete perfektní vztah vybudovat s velkým množstvím lidí, tady to platí stejně. Kdybych je nepotkal, nejspíš bych přibral jiné dva nebo tři blázny s podobným smýšlením. Možná bych na turnaji našel kněze, co by uplácál svatý léčivý prd, nebo bych pomohl paladinovi s úkolem, na který nestačí. Protože ať říkám, co chci, v konečném důsledku se potřebuju obklopit schopnými lidmi, co ustojí mé roztěkané analytické bláznovství.

S Antonem a Asunou jsme nevytvořili fungující trojku skrz nahodilé setkání. Naopak. Nahodilé setkání nám umožnilo zjistit, jestli tihle tři lidé dokáží spolupracovat. A oni dokázali.

Zasunul jsem lahvičku zpět do kapsy a pokračoval v konverzaci. Pokud mi Zášleh mohl pomoci, tak ho oslovím ve chvíli, kdy si vybudujeme důvěru, ne teď, kdy mi připadá jako super člověk, kterého ke mně zavál osud.

„Omluvíš mě?“ řekl jsem se na sklonku večera, kdy i Lumie po bláznivém veselí u stropu nálevny odpočívala pod stolem. „Musím napsat pár dopisů. Zítra u stolů?“

Ve zrudlé tváři se mihl nesouhlas. „Promiň, Hesláku, ale odjíždím na třítydenní dovolenou s rodinou. Budeš tu pak?“

„Jo, to nevím,“ usmál jsem se od dveří. „Tak třeba se ještě potkáme.“

Tady to máte. Celý osud. Jenom proto, že jsme spolu strávili hromadu potenciálního knižního času neznamená, že bude důležitý pro děj. Tak...

Zapadl jsem do nejbližší nonstop pošty a zaplatil si čtyři obyčejné dopisy, v hlavě přichystaný náznak plánu.

První Sarupánovi.

Ahoj, kouzelníku,

předně ti děkuju za echo ohledně Yenghona, vážím si toho, že jsi se mnou ztrácel tolik času. Je mi blbě, že ti píšu, když něco potřebuju, ale udělal by sis na mě někdy čas? Možná bych nakonec využil tvé nabídky na azyl.

Druhý Mikulášovi.

Nazdar, Miky,

je mi líto, že jsem se neozval, ale dost se toho podělalo. Doufám, že jsi v pohodě. Dokázal by ses za tři dny dostat k Čudlíkovi? Potřebuju zařídit pár věcí a rozhodnout se, co bude dál. Ale ať už to dopadne jakkoli, rád tě tam uvidím.

Třetí... ten bolestivý.

Je mi to líto, draku.

Jsem idiot a po nějakou dobu jím ještě budu. Lhal jsem ti i v tom, že jsem ti lhal, a v blízké budoucnosti ti neřeknu pravdu, protože se bojím, že bych tě ohrozil. Existuje hromada důvodů, proč bys mi měla rozbít tlamu, ale řeknu ti i jeden, proč bys mi za tři dny měla dát šanci u Čudlíka.

Udělám všechno proto, abych Antona dostal zpět. Jestli je v tom programátorský podvrh, přijdu na něj. Jestli je potřeba vykopat ho z virtuálního pekla Mýtiny, udělám to. A pokud ne, přijdu o všechny Esence a risknu i ty, co mě ohrozí, protože mu to dlužím. Dlužíme.

Jdeš do toho se mnou? Potřebuju tě, protože tahle postava nikomu jinému nemůže věřit. Heslák, já, oba.

Navíc bych ti chtěl povyprávět o tom, jak jsme zdunili Lumii. Vím, že se to sem nehodí, ale nemůžu vypadat až tak zoufale. Nebo smutně. Nebo sakra obojí.

Přijď, ségra.

Nakonec nejtěžší z nich.

Slečno Amidalo,

vím, že dopisy od náhodných ctitelů čtete každý den, ale věřím, že tenhle pro vás bude jiný. V realitě znám muže, co mě požádal, abych vám předal krátký vzkaz.

Dávejte na sebe pozor, protože stejně jako on chyboval z důvodů, které již znáte, mračna se stahují znovu, avšak tentokrát by mohla zasáhnout i vás.

Prosil mě, abych vás požádal, zda byste v budoucnu zvážila spolupráci s mou osobou, protože kdykoli se venku vidíme, instruuje mě ohledně jistého průzkumu v rámci Mýtiny. Tvrdil, že vy má slova pochopíte.

Žvažte, prosím, zda bychom se mohli v brzké době sejít a prodiskutovat možné spojenectví.

Děkuju vám za pozornost a přeju pohádkový den,

Heslák

Po cestě k Čudlíkovi, kde jsem si zarezervoval pokoj, mi ve stopách necestoval stín. Měl jsem pocit, že se můžu na okamžik nadechnout čerstvého vzduchu, co mi naplní plíce před vstupem do dalšího oparu odporného smogu. Protože kam jinam jsem mířil než do něj?

„Vidím, že jste si nezměnil podobu,“ přivítala mě v Kořenokóji Šamanka stejně sladkým hlasem, který jsem si pamatoval ze svého obýváku. Na stolku ležela karafa s vodou a ona mi po příchodu nalila sklenku.

„A vy účes,“ ohodnotil jsem do výšky česané kudrnaté černé vlasy, míchané se šmrncovní důstojností diplomata a faktem, že ženy bantského původu měly nejvýraznější křivky na světě. Vystrašeně jsem si žmoulal dlaně a neodvažoval se posadit.

Usmála se a pokynula mi k židli. „Jsem ráda, že se cítíte lépe než při naší poslední návštěvě.“

„Děkuju, já... ano,“ vyšlo ze mě zaškobrtnutí. Decentně se uchechtla, známka, že mě dostala, kam potřebovala.

„Chtěli jste se mnou probrat herní mechaniky,“ řekl jsem a odsunul po chvilce ticha skleničku. Se sklopeným pohledem jsem civěl na desku stolu.

„My?“

Zavěťřil jsem šanci. „Vy, Don, Vezír. Kdokoli z Krypty.“

Po tváři se jí mihlo znepokojení. „Ach tak.“ Trefa do černého.

„Nebo jste si mě sem pozvali z jinýho důvodu?“ Odložil jsem podle plánu ostych a zavrtal do ní oči.

Neucukla, ale já si všiml, jak mimoděk pohládila náprsní kapsu v levé části hnědého pláště s vyobrazením fialového majáku. Pokud jsem ji zaskočil, nedala to jinak najevo, na obličeji masku zapálené ombudsmanky. „Zdá se, že jste se dobře připravil. Jdete rovnou k věci.“

Opřel jsem se, a i nadále udržoval vizuální kontakt. Potřeboval jsem víc než to poklepání. „Nerad se bavím o nesmyslech s někým, jako jste vy.“

„Myslela bych, že budete střídmější při výběru slov, zvlášť když jsme vám posledně nabídli štědré odstupné.“

„Pod nátlakem je každý odstupný štědrý,“ odfrkl jsem si, čímž jsem si zároveň dodával odvalu.

„Pak si jistě vzpomenete, v jaké pozici jsme vás minule propouštěli, a jistě...“

Zvedl jsem prst. „Kdybych si jen na vteřinu myslel, že nade mnou máte tolik moci, jak si myslíte, asi bych se strachem třásl ve svém bytě.“ Rozhlédl jsem se po místnosti. „Jenže to bychom neseseděli v Kořenokóji a nesnažili se ořukávat lacinými řečmi tucetových mafiánů. Navštívili byste mě doma nebo mi smazali postavu, abych vám nedělal problémy.“ Výstup jsem zakončil osaháním vlastních ramen. „Jenže já tu stále sedím, což mě vede k myšlence, že situace není taková jako minule, tak proč si nepřestaneme hrát na kamarády a nezavoláme i pana Dona, abychom spolu pohovořili jako rovnocenní nepřátelé?“

Šamanka nehnula brvou. V přitažlivě černé tváři se usadilo zaújetí, ona naklonila hlavu a lehce našpulila silné rudé rty.

Pak si odfrkla a poklepala na stříbrnou náušnici ve tvaru rakve.

„Don vás také zdraví a omlouvá se, že nedorazil osobně. Je zaneprázdněn, ale rád s vámi pohovoří mým prostřednictvím.“

„Tak mu prosím oznamte,“ protahoval jsem schválně každou slabiku, „že můj dobrý kamarád Aydin, ten, který vaší vinou leží upoutaný na lůžku, mě kdysi naučil, jak rozpoznat falešný neherní stěny, umístěný v prostorách částečně digitálního prostředí. Nechal jsem svou kamarádku, aby prolétla támhle vlevo a nedokázala to. Opět díky vám teď nově vím, že nedokáže projít neherní barikádou.“ Obrátil jsem se k falešné zdi a doufal, že mě dedukční schopnosti neklamou. „Takže vám přeji krásný den, Done nebo Danieli.“

Ozval se stěží patrný potlesk.

Daniel působil strhanějším dojmem než posledně, přesto mu šedivějící vlasy držela správná vrstva gelu. Drahé sako vyměnil za plášť Majáku a stejně jako Šamanka ho nosil s elegantní samozřejmostí. Prošel tajnou pozorovatelnou a stoupl si za stále se usmívající ženu.

Svým panovačným hlasem mě nenechal na pochybách, že mi nepřizná ani centimetr vítězství. „Gratuluji vám, Michaeli. Musíte na sebe být hrdý, že jste prokoukl tento malý podvod. A ano, máte pravdu, setkáváme se zde, jelikož nám vaše přítomnost působí větší trable, než bychom vám chtěli přiznat.“

Děkovně jsem kývl.

Donovi v zelenošedých manažersky tvrdých duhovkách zajiskřilo. „Nenechte se ale mýlit představou, že na vás nedosáhneme, protože jak už jste sám řekl, Vezír vám dýchá na zátylek, a jakmile překročíte čáru, bez rozpaků vás sprovedí ze světa. A to vůbec nemluvíme o návštěvách, které bychom v takovém případě mohli udělat.“ Naklonil hlavu. „Slyšel jsem, že se vašemu bratrovi po tom nešťastném incidentu před dvěma lety daří poměrně dobře.“

Zatnul bych pěsti, přeskočil stůl a pokusil se ho prásknout do toho arogantního ksichtu, kdybych nevěděl, že přesně toho chtěl docílit. Nebo kdybych neměl desítkovou Sílu. Nebo obojí.

Místo kaskadérského kousku jsem zapnul mozek. Zasmál jsem se. Zprvé, abych získal čas, zadruhé, protože mi předložená šifra začínala dávat smysl.

„Něco ode mě chcete,“ zadíval jsem se na Dona, protože Šamanka byla na nečekané protiútoky zvyklá, i proto poslali na jednání ji. Vybavil jsem si Arturův sociální výcvik a zaměřil se na žíly na krku. Ty jeho pulzovaly jako divé, známka stresující situace.

„Jsem chybový kód, že?“ zatlačil jsem na něj. „Nedokážete mě smazat ani dohledat, to proto jste mě pozvali sem.“ Než Šamanka prokoukla, kam se dívám, využil jsem Donovy nestability. „Vy o mé identitě nevíte zase tak dlouho, nemám pravdu? I Vezíra jste na mě nasadili až ve chvíli, kdy vám kontrolky hlásily průnik do bunkru, ale když jsem ho setřásl, nenapsali jste mi.“

„DOST,“ zavrčel Don.

„Klid, Danieli.“ Šamanka sáhla za sebe a chytila ho za ruku. Ne jako milenka, ale jako matka, co utěšuje rozmazleného synka. Přimhouřila oči a povzdechla si. „Máte pravdu, vaše programátorské schopnosti nás zaskočily. Dokázal jste obejít základní pravidlo Mýtiny a založit si postavu, která není vystopovatelná Helperovým systémem.“ Opět mimoděk zaletěla ke kapse. „Pronikl jste bezpečnostním systémem bunkru, a vstoupil dokonce i do Pyramidy. Takové chování nemůžeme brát na lehkou váhu, jak jistě chápete.“

Semkl jsem rty, abych zamaskoval údiv. Chytil jsem se skleničky a napil se.

Mysleli si, že jsem si hraničáře vytvořil já? Že jsem pronikl jejich systémem a přepnul se z Všemocného na Hesláka? Děsilo je, jak dlouho jim trvalo, než zjistili, že se jim pohybují po světě?

Tak proto mě zatím nekonfrontovali v realitě, báli se, že proti nim mám víc pák, než jsem ve skutečnosti měl. Došlo mi, jak blízko jsem stál na okraji útesu. Doposud mě nad propastí drželo nevysvětlitelné štěstí, v rámci něhož mě nepřítel drasticky přecenil.

No dobře. S tím si dokážu poradit. Snad.

„Nezaútočili jste na mě, protože jsem vás neodhalil, že?“ Vcítil jsem se do jejich situace a vymyslel z jejich strany šachovnice základní plán. „Nasadili jste na mě Yenghona, ale dál jste nezašli.“

„O co vám jde?“ našel se konečně Don.

„Chci porazit Pyramidu.“ Rozhodl jsem se, že pravdou nic nezkazím. „Zabiju Faraona a donutím vás, abyste vyléčili mé přátele.“

„Maják ohledně jejich stavu na nic nepříjde,“ oznámil mi ledově Don. „Nikam se nedostanou.“

„Ale Krypta ano,“ zašklebil jsem se. „Že?“

Ticho.

Pak Donovi zacukalo pod krkem. „Co jste ukradl z laboratoře před Pyramidou, než vás dostali Bezhlesní? Jak se vám díky tomu povedlo takhle –“

„Danieli,“ pochopila omyl Šamanka, když si všimla mého udiveného pohledu. „Máte tu lahvičku, že ano?“ navázala ombudsmanka pružně. Neošálila mě, protože výraz, kterým Dona zpražila, měl jediné vysvětlení. Nemluvil o mé poslední návštěvě, ale o té...

... před dvěma lety.

Mlčel jsem. Udržet výraz rebela mě stálo většinu úsilí, nedokázal jsem však zformulovat smysluplnou větu, aniž bych se odhalil.

„Trochu se nám to zamotalo,“ pokusila se Šamanka vrátit konverzaci do bezpečného přístavu. Jenže já chápal frustraci, deroucí se z Donovy nafintěné osobnosti. Působil jako ajťák pod útokem rafinovaného viru. Viru, proti němuž neznal obranu.

Šamanka se usmála. „Můžeme vám pomoci s vašimi přáteli, aniž byste porazil Faraona.“

„Povídejte,“ vydral jsem ze rtů. Opatrně, tak, abych nedal najevo nervozitu.

Přečetla mě perfektně. „Jste tu sám za sebe, že? Nemáte ani tušení, jak vyhrajete, jen se vám povedlo nabourat Helpera, protože kromě umění ve hře umíte i perfektně programovat a...“, střelila pohledem k Donovi, „... navíc jste před dvěma lety něco získal.“

Ani jsem nedutal. Jazýčky vah převážily k ní, byla si toho vědoma. Dokázala mě přistihnout a vysvléknout z brnění, stejně jako jsem já deklasoval Dona. Věděla, že už se do rovnocenné situace nevrátíme.

„Jste unikátní člověk, Michaeli. Nejste zlý, jen si umíte jít za svým cílem. Máte pocit, že se musíte pomstít, donutit nás, abychom vás poslouchali. Nemám pravdu?“

Přikývl jsem. Sladkými slůvky se mi prodírala do srdce.

Mrcha.

„Tak teď vás posloucháme a nabízíme vám obchod. My vám pomůžeme s hledáním problému kolem vašich přátel a vy nás zbavíte útrap.“

„O čem... to mluvíte?“

Uculila se. „Nechte si tu lahvičku, vím, že ji máte. Prodejte ji na aukci a promluvte si s kupcem. Pak nám o něm povyprávějte a my vás necháme zabít Faraona. Pak... si budete správně přát a my to převezmeme. Co říkáte?“

Ačkoli se má mysl bránila, Šamanka do ní vklínila obrazy Artura, Jiřího, Grigorijs, Terky, Aydina... Antona. Situace se otáčela v její prospěch, zachránila Dona z popravčího špalku a místo něj použila mou hlavu.

„Tím se všechno vyřídí a my zapomeneme na všechny ty patálie kolem neoprávněných vstupů,“ uzavřela bez mého souhlasu.

Zmobilizoval jsem síly. „Jak si pojistíte, že vás nezradím?“

„Nebudete vědět, že spolupracujeme,“ mrkla na mě. „Bezhlesní mají nainstalovanou takovou zábavnou schopnost. Věděl jste, že digitální oblek dokáže sáhnout do centra paměti a smazat některé události nebo vjemy?“

Zbystřil jsem. Don poodstoupil.

„Budete si pamatovat jen to, že tento rozhovor proběhl, aniž byste měl tušení, co přesně jsme si řekli. V hlavě vám zůstane touha prodat baňku i vědomí, že k záchraně přátel musíte o kupcích zjistit co nejvíc. Váš mozek se totiž upne k tomu zásadnímu, o čem jste v posledních vteřinách přemýšlel. A tak vám to nabídne jako vysvětlení. Nu, a jakmile přijde čas, znovu se potkáme.“

„A... ale,“ vyskočil jsem od stolu a zaměřil se na Šamančinu tajnou kapsu.

Praštila do ní. „Nezapomeňte. Prodat lahvičku a zjistit všechno o kupcích. Osvobodí to vaše kamarády.“

Za mými zády se zvedl stín, ke kterému Šamanka s Donem zvedli pohledy. Místnost protnul podprahové hvízdnutí, podobné tomu, co vydávali Bezhlesní. Má mysl se napjala, já ztratil vědomí.

Zatracená práce.

Kapitola 16 – Rozhodnutí

Stav měšce: pojďme vzývat všechny bohy za tu aukci, ano?

„Děkuji za váš čas a doufám, že vám hra bude i nadále potěšitelná,“ třásla mi před Kořenokójí Šamanka rukou a já skládal realitu zpět do jednoho rámu. Obzor mi zaplňovala její charismatická postava i bílé tečky, rozesté po ploše jako fleky mléka, když vám spadne z kuchyňské linky.

„Jsem rád, že se Maják stará o své hráče,“ navázal jsem etudou pro amatérské zločince.

Šamanka se otočila, ale ještě předtím si mě zkoumavě prohlédla. Jako by hledala známky podivnosti, detailu, který by dokázal, že mazání paměti neproběhlo tak, jak očekávali.

Protože neproběhlo.

Ačkoli mě mysl teleportovala z místnosti ven a cokoli mezi tím držela v mlze, skrz opary digitální alkoholizace ke mně prosvítaly střípky událostí. Vteřinu před zapomením se za mnou zjevil barevný stín a já bych přísahal, že mi sedl na hlavu. Šamanka s Donem působili zmateně, překvapeně, a i teď vykazovala žena známky rozrušení, přestože se snažila ovládat. Roztřepený účes, rozostřený pohled... jo?

Lumie – úroveň 20

Nerozdělené body vlastností Lumie: 50

Odpověď se mi vznášela po boku, předeek natočený za mizící Šamankou.

„Tys něco udělala, vid?“ přiklekl jsem ke kamarádce. Z jejích okrajů mizela naoranžovělá záře, jinak si udržovala zdravě borůvkovou barvu. Nezareagovala, patrně otřesená stejně jako já.

Posadil jsem se na zem. „Získala jsi úroveň, protože se něco stalo? Lumíku, jak vlastně získáváš úroveň?“

V horní části vyrašily dvě skvrny a já zalapal po dechu, když jsem si uvědomil, že se jí zformovaly oči. Plavaly poloprůhledným tělem, ale upíraly se do mých. Pak jedna černá koule problkla, než obě zmizely.

„T-ty jsi mrkla?“

Nic.

„Sedla sis mi na hlavu a dostala zásah schopností na zapomínání?“ konstruoval jsem alespoň nějaké vysvětlení. „Máš mou Esenci léta, takže teoreticky si tě to mohlo splést se mnou, ne? Protože já si pamatuju celý ten rozhovor a tys přeskočila deset úrovní, jak kdybys prošla soubojem. Je to způsob, jakým bojuješ?“

Vybavil jsem si, o čem jsme se hádali, co mi navrhli i jak mě přinutili, abych se okamžik před programovým promazáním soustředil na prodej lahvičky. Zatímco jsem zkoumal věci, které jsem neměl znát, vyrašila pod povrchem další drobnost.

Mentální mapa.

Místo v nitru Pyramidy, zamčená laboratoř Krypty, s pulzujícím rudým křížkem. Prolnula se s Donovanými slovy o krádeži před dvěma lety i s vědomím, že se tam od té doby nedostali.

Oni. Krypta. Proč? A proč to vím?

Způsobila Lumie nebo můj vadný kód selhání procedury? Mohlo se zapomnění částečně odrazit proti nim? Jasně, ztratil jsem

DONOVA
MAPA (MYŠLENKY)

Most
(LEVEL 2)

!MRŤVOLA
ANUBISE!

ANUBISOVÉ

TAJNÝ
VSTUP

ZLATÁ BRÁNA
(VSTUP)

dost, ale stejně podobně jsem si i pamatoval. Patřila laboratoř Donovi a transformovala se mi do hlavy? Znamenalo to, že dostali podobný zásah jako já?

No jo, ale proč Šamanka nic neřekla? Byli si toho vědomi nebo žili v představě, že všechno proběhlo podle plánu, jen jim vtíravá myšlenka nahlodávala jistotu nečekaným zkratem? Zkratem, který nezpůsobil vážnější komplikace?

Vydal jsem se Na Pařez, v hlavě poslední otázku.

Proč mě radši nesundali? Nepokusili se mě vymazat, zabít, unést, cokoli?

Místo toho mi slíbili fotku i Antona výměnou za práci dvojitého agenta. Práci, co se jevila jako snazší alternativa k soupeření o Pyramidu s předními guildami. Udělám svůj díl a oni mi pomůžou splnit cíl, kvůli němuž jsem začal znovu hrát. Jednoduché, přímočaré, logické.

No... jenže co když na to šli oklikou?

Vsadil bych svůj byt i všechno příslušenství, kromě krabičky se skořicovým čajem, že jakmile dodám polovinu smlouvy, nechají mě plavat čelem ke dnu s kudlou mezi lopatkami.

Nečekali, že si jednání zapamatuju. Chtěli mi nechat jen touhu prodat tu zatracenou lahvičku.

Z čehož plynulo jediné. Má osoba pro ně není takový problém jako něco jiného. Někde probíhá válka, které jsem byl okrajově součástí, protože jsem se nachomýtl k primárnímu cíli akce, Jiřímu. Mají dojem, že jsem něco odnesl, co mi umožnilo získat lahvičku, kterou chtějí použít proti těm, co přežili jejich poslední úder.

Chtěli mě využít... a zničit. Jen s ostychem před mými schopnostmi, které si neumí vysvětlit, takže je raději usměrní, než aby do nich dělali díru.

Pro mě ideální.

Kořenokóje se nacházely v předělu základních lokací, proto jsme si s Lumií udělali relaxační zájízdku do Stéblorubé. Tepání ve spáncích a v srdci nepolevovalo, ale pohled na skalnaté návrší, ze všech stran obležené vysokými pampeliškami, nám připomnělo sladké začátky, vzdálené jen několik týdnů.

Strávili jsme pár hodin s překvapeným Františkem i Viollenel, popovídali si o jejich řemesle a vyptávali se na jejich koníčky. Navzdory původu prvotních NPC se jejich improvizální dovednost zlepšovala a já mimoděk sledoval růst reputace nejenom s nimi, ale také se Stéblorubou.

Při průjezdu kaňonem mezi Krušnohorským Stéblolesalem a lokací Na Pařezu mi v těle hnízdila dočasná míza klidu, ukotvená bezelstnou radostí digitálních přátel.

Digitálních. Zavrtěl jsem hlavou a s úsměvem vzpomínal na Arturův boj za lepší zacházení s NPC. Kdybys jen věděl, bratříčku, jak se ti povedlo změnit jednoho zakonzervovaného troubu.

„Já chápu, že si díky tomu zlepšuješ charismatický dovednosti i reputaci,“ promlouval jsem Arturovi do duše. „Ale opravdu ti přijde v pohodě je bránit proti každému hráči, co se k nim chová jako hulvát?“

Terka nás zpovzdálí propalovala očima, protože jsem jí zakázal zmláceného Artura vyléčit. Bratr držel v náručí pocuchanou dvacetiletou dívku, zpoza jeho nohou ke mně vzhlížely oči její devítileté sestry.

„Dovolíš mi je nejdřív ubytovat?“ Necouvl přede mnou ani o krok, přestože se kolem nás srocovali obyvatelé pevnosti Osvícených. „Dostali nakládačku.“

„Jsou to NPC,“ semkl jsem rty.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kód Mýtina - Faraonovo tajemství***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.